

El dietari de Jordi Llavina

TABAC DE REGALIA

L'estrofa insubordinada

Nórdica Libros, un luxe d'editorial que posa a l'abast del lector llibres clàssics —i no tan clàssics— bellament il·lustrats, acaba de treure l'antologia *Memoria y haiku*. El pròleg i la selecció de poesies han anat a càrrec d'Eva Ariza Trinidad. La traducció és de Rumi Sato. I les imatges, les signa Pep Carrió.

L'haiku és una estrofa tradicional japonesa d'una concentració i brevetat màximes. Consisteix en tres versos de 4, 6 i 4 síl·labes, respectivament (en castellà, 5, 7 i 5 síl·labes). Eva Ariza Trinidad afirma que va néixer com una *estrofa insubordinada*. Originàriament, aquests tres versos formaven part de la tanka, que en compta cinc. Sigui com vulgui, es tracta d'una “idea o imatge que reverbera en el silenci”. Per a la història de l'anostrament d'aquesta estrofa, tan estranya al nostre tarannà i manera poètica, recomano un llibre que a mi m'ha resultat sempre molt útil, d'ençà que va sortir: *L'haiku en llengua catalana*, de diversos autors (Obrador Edendum, 2014).

L'antologia que comento està organitzada no pas seguint un ordre cronològic d'autors, sinó per segments temàtics. El primer haiku és de Matsuo Bashō, el poeta japonès més cèlebre del segle XVII: “No paro de pensar: / ¿acaso no serà la misma

Una de les il·lustracions de Pep Carrió per a aquesta edició

nieve / que miramos juntos?” D'això que el poeta ha reduït en tres versos, se'n podria haver escrit una novel·la d'amor —o, més aviat, de desamor— de moltes pàgines! Per cert, en recomano una, de novel·la (*nouvelle*, en realitat), que parteix d'unes circumstàncies que, als amants de la poesia que comento, sens dubte els encantaran: *Nieve*, de Maxence Ferminé (Anagrama). Però potser l'haiku més famós de Bashō és aquell que fa referència al goig del silenci, associant-lo amb el salt d'una granota dins una bassa: “La vieja alberca: / salta una rana,

ichop!, / se agita el agua”.

En aquest haiku de Tairo, del segle XVIII, s'estableix un contrast molt suggeridor entre el glaç i el foc: “Quemo / mi pincel helado / a la llama del candil”, bé que, segurament, cal interpretar aquests versos com a sinèdoque: és a dir, el pinzell està glaçat per mor dels caràcters que dibuixa, de les idees que deixa fixades. De la tristesa, en definitiva, que mou la mà del poeta.

J. V. Foix recomanava als joves poetes que l'anaven a visitar a casa seva, a Sarrià, que aprenguessin a escriure sonets. Només es pot superar la tradició si hom la coneix molt bé. Escriure sonets, en efecte, és una pràctica necessària si un pretén donar a llum bons versos. Però haikus i tankes, també. És l'esforç de mirar de dir molt en poques, poquíssimes paraules. Fins i tot quan la peça està tenyida d'ironia, com és el cas d'aquest haiku de Masaoka Shiki, poeta del període Meiji: “En mi epitafio: / *Le gustaban / tanto los caquis como los haikus*”, hi ha gravetat. Aliment del cos —el caqui—, aliment de l'ànima —l'haiku. La forma de la nuesa, de l'essencial: com va escriure Santōka Taneda, autor que va viure a cavall dels segles XIX i XX: “Desnudo del todo / como el corazón / de la montaña”.

//// CASTELLS | Concurs de Torredembarra

Els Bous de la Bisbal tanquen una temporada per emmarcar

// INÈDIT La colla va provar per primera vegada el 5d7, que no va reeixir

Xavi Gonzàlez

La Bisbal del Penedès

Per a la colla castellera dels Bous de la Bisbal, poder participar a la jornada de diumenge passat de Torredembarra del Concurs de Castells ja va ser d'entrada una sorpresa, i després, un premi a l'excel·lent temporada que la colla bisbalenca ha realitzat. En la seva curta trajectòria de vida aquest ha estat un premi que diumenge tota la colla va poder gaudir. El de menys era la posició final, on la colla va acabar novena classificada. Fundada el 2015, la trajectòria d'aquesta colla ha estat molt bona, a diferència d'altres colles petites que no han recuperat un estat de forma semblant al d'abans de la pandèmia. Diumenge a Torredembarra els Bous van descarregar el 3d7, el 4d7 i el pilar de 5, tres castells que sumats van donar un total de 775 punts, una novena posició que també van ocupar els Castellars del Riberal i els Castellars d'Altafulla amb els

mateixos punts i castells. En els set anys d'història de la colla ja sumen sis 4d7 i deu 3d7, els dos castells més importants descarregats per la colla, a banda de la torre de sis i el pilar de cinc.

El moment més esperat

El moment més esperat al Concurs de Torredembarra pel que fa a la colla dels Bous va ser quan en tercera ronda els bisbalencs van intentar per primera vegada a la seva història el 5d7. “La canalla m'ho va demanar”, deia el cap de colla, Joan Esteve. El castell va pujar tremolós, i amb dosos col·locats es va trencar. Un intent que no va deixar contenta la colla, que a l'assaig havia pogut col·locar l'acotxadador. Ara la colla acabarà amb alguns assajos, però ja ha finalitzat temporada pel que fa a actuacions.

Val a dir que a la jornada de diumenge passat a Torredembarra, els guanyadors van ser, de manera ex aequo, els Nois de la Torre i els Castellars de Berga, ambdues colles completant el 7d7, el 5d7 i el 4d7 amb l'agulla.

FESTIVAL
musicveu
pinnae
Moltes gràcies a
tothom que ho ha fet
possible!

Organitza **pinnae** Patrocinadors **SMP** **ROVELLATS** CAVA **Vilamòbil** **DEUTZ** **FAHR** **ALCOVEJAL** **serra** **FoodLovers** **caser** **factorenergia** **Gadescat S.L.** **REHABILITEM** **CAVA CENTRE** **FENSTER** **seguros**

Aportació solidària

3.932,10€

Junts per l'Alzheimer
i altres demències